

mitte lahti ei osta egga ka ašsemiku ei mur-
retse, waid nende keigide hábbiks isfi láhháb.
Ja wata, liist sai tõmmatud ja meite kúra-
kal olli eššimene nummer. Ilma, et se tedda
üks filmapil olleks ehmatanud ehk kurwasta-
nud, tõstis ta omma numbri pabberi kõrgesse
ülles ja hūdis sure heálega: „Hádda sulle Pa-
rissi liin, nüüd on so wiimne tunnike lõnud!“
Keik ümberseisjad hakkasid kangeste naerma ja
lisutajad saatsid tedda koeo taggasi, omma wag-
gusa tód jure.

Sealsammaš maal, úhhes teises liinas, said
sellesamma asja tarwis noored mehhed kokko
aetud, et liisku piddid wõtma; agga üks suur
jaggu neist pūūdis ennast iggapiddi nipalju kui
ial wóimalik, úhhe ja teise wiggade lábbi wáe-
tenistuse eest kõrwal hoida. Üks tunnistas
eñnast teiste seltsist kurt ollewad, ja kóid kússi-
mised ja áhwardamised, heaga pallumised ja
nduandmised jáid ilma wastufeta, kurt ei kuul-
nud mitte úhte ainust sõnna. Tašfakeste, il-

ma kellegi táhhelpannemata, tóusis üks kohtu
herra laua árest ülles ja jái selle kurti selja
tahha seisma, üteldes: „Agga hábbene en-
nast ommeti, so púksid on eest lahti!“ Eh-
matates kargas mees káppuga nõbide járrel,
agga se olli ilma asjata — ta púksid ollid
ausaste kiinni. Nüüd olli agga ka temma kaw-
walus otsa, ja et se kurti tóbbi eddespiddi
tedda ennam ei waewaks, máriti tedda nattuke
kašse plaastriiga ja sadeti ilma liisku wótmata
wáetenistusse. — Wat sul pirrakas!

Kaks naabert.

Perremehhe Mihkel olli üks kaewu due peal,
kust agga temma naaber Mart ka omma tar-
wis wet sai. Úhhel páewal ütles Mihkel
Mardile: „Kule naaber, minnu kaewu peab um-
bertehtud sama ja et sa nüüd jubba peale 30
aastad siit ka ommale wet wóttad, pead sa
selle tarbekš metsast üks koorm samlaid toma,
mis kirowide úmber pannemiseks tarwis läh-